

Arrest

nr. 291 986 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3^e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 31 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoeker, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de commissaris-generaal.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 21 september 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 7 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 oktober 2020 besliste de Dienst Voogdij van de FOD Justitie dat verzoeker meerderjarig was, omdat middels een medisch onderzoek werd bepaald dat verzoeker 21,2 jaar oud is met een standaarddeviatie van 1,9 jaar.

1.3. Op 31 maart 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 31 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd op 20 september 2021 van 9:44 uur tot 13:32 uur gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtu machtig is. Uw advocaat meester NTINI KASOKO Eric (loco voor VAN DER HAERT Elisabeth) was aanwezig tijdens het volledige persoonlijke onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitisch geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Ghaziabad behorend tot het district Tagab, gelegen in de provincie Kapisa. U ging tot de 2de graad naar school en stopte hiermee gezien u uw vader moest helpen met zijn werk op het veld. Daarnaast volgde u tot aan uw vertrek vier dagen per week koranles in de lokale moskee. U woonde samen met uw ouders, uw twee zussen en uw twee broers in het ouderlijke huis in Ghaziabad.

Op een dag kwam H.H., de commandant van de lokale politie, naar uw dorp met de oproep hen te komen vervoegen in de strijd tegen de taliban. Er moest één familielid per gezin met hen meegaan. De ALP was immers al herhaaldelijk beschoten vanuit de richting van uw dorp. Hierop zei uw vader dat hij de wapens zou opnemen en de Arbaki zou vervoegen om u en de rest van het gezin te beschermen. Dit deed hij gedurende 10-15 dagen. Na deze periode kwamen de taliban naar het dorp en vertelden ze de malik dat de zoons van iedereen die de lokale politie vrijwillig had vervoegd, drie dagen tijd hebben om de taliban te vervoegen in de strijd tegen de lokale politie. U vernam dit nieuws tijdens het ochtendgebed in de moskee. Toen u thuiskwam zei uw vader dat hij niet wou dat u en uw broer A.G. iets overkwam, en dat hij jullie daarom zou wegsturen.

Op de tweede dag na het bezoek van de taliban verliet u daarom het land, samen met uw broer en enkele andere dorpelingen. U begon uw reis via Iran, waar u echter gescheiden raakte van uw broer. Vervolgens reisde u alleen verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk. Uiteindelijk kwam u in België aan op 21 september 2020. Op 7 oktober 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw vader Allah Gul raakte eveneens vermist op de dag van uw vertrek en sindsdien is er geen nieuws over hem, u hoorde alleen van uw moeder dat hij ook het huis verliet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban. Er is nog steeds geen nieuws van uw vader A.G., en ook uw broer A.G. is vermist. De taliban kwamen nog enkele keren naar uw huis en stelden vragen over uw verblijfplaats.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten neer: uw originele taskara, kopies van taskara's van uw moeder en vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u op 10 december 2021 weigerde het interview af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat u vasthield aan uw beweerde minderjarigheid terwijl het leeftijdsonderzoek een andere conclusie opleverde. Concreet stelde u dat uw echte leeftijd 16 jaar en 9 maanden was en dat u omwille van een verkeerde leeftijd het interview op de Dienst vreemdelingenzaken niet wou doen (zie administratief dossier). U bezorgde het CGVS een brief dd. 12/01/2021 met uw excuses voor uw emotionele reactie op DVZ. Op het CGVS gaf u aan net 18 te zijn geworden en dat uw taskara uw leeftijd kon bevestigen (CGVS p. 5-6). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 22 oktober 2020 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,2 jaar met een

standaarddeviatie van een 1,9 jaar een goede schatting is. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in oktober 2020 een leeftijd heeft van minstens 19,3 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen (taskara) volgens de Dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt ook dat Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper van echte te onderscheiden. Gezien u niet minderjarig bent kan het Verdrag voor de rechten van het kind niet op u worden toegepast.

Het CGVS merkt op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo dient opgemerkt te worden dat het CGVS sterke twijfels heeft over de rekrutering van uw vader A.G. door de arbaki, zoals door u voorgesteld. Dit vanwege uw verschillende vage verklaringen. Zo verklaarde u dat H.H., commandant van de Afghaanse lokale politie (ALP), naar uw dorp afzakte en alle dorpingen toesprak in de moskee. Hij vertelde volgens u dat de ALP beschoten was door de taliban, en dat de schoten kwamen vanuit uw dorp Ghaziabad en dat daarom 1 familielid per gezin de arbaki moest gaan vervoegen (CGVS, p. 18-19). Gevraagd of de ALP niet voldoende leden had, antwoordde u dat u het niet wist en herhaalde u dat ze de dorpingen verdachten vanwege schoten komende vanuit uw dorp (CGVS, p. 19). Dat de ALP na een periode van drie maanden strijd tegen de taliban plotseling uw dorp zou viseren en dorpingen zou willen rekruteren is enigszins merkwaardig. Indien de ALP werkelijk het vermoeden had dat de taliban in uw dorp resideerden, is het vooreerst weinig aannemelijk dat de hoofdcommandant in eigen persoon naar uw dorp zou komen, wegens de risico's die dit met zich meebracht. Gezien de ALP vermoedde dat de schoten uit het dorp kwamen kan men aannemen dat de ALP de dorpingen ervan verdacht de taliban te helpen (of dat zij ze minstens gunstig gezind waren), waardoor het vreemd is dat de ALP toch beroep zou willen doen op deze dorpingen als rekruten. Dat de oproep van de commandant zich zou hebben beperkt tot 1 familielid per gezin, is eveneens merkwaardig te noemen. Indien zij werkelijk een tekort hadden aan manschappen, kan immers worden verwacht dat zij zich tot zoveel mogelijk mannelijke leden van het dorp zouden hebben gericht en niet dergelijke beperking zouden hebben ingevoerd.

Inzake de beweerde werkzaamheden van uw vader bij de arbaki verklaarde u vaagweg dat zijn taak eruit bestond deel te nemen aan gevechten, zowel in Shalwatai als in Sarkonda. Gevraagd wat uw vader over zijn job vertelde, vulde u aan dat er verschillende checkpoints waren met aan de ene kant lokale politie en aan de andere kant taliban, en dat er aan weerszijden werd aangevallen (CGVS, p. 19). Deze verklaringen zijn evenwel zeer beperkt en kunnen zodoende niet overtuigen. Daarnaast wist u ook niet te vertellen of uw vader hiervoor een opleiding heeft gekregen (CGVS, p. 19). Verder stelt het CGVS vast dat u geen enkel tastbaar bewijs kan voorleggen met betrekking tot deze activiteiten. Als gevolg van uw ontoereikende kennis omtrent de precieze activiteiten van uw vader bij de arbaki en de weinig waarschijnlijke beweringen met betrekking tot zijn rekrutering slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat uw vader effectief de ALP vervoegde. Dergelijke beweringen omtrent het profiel van uw vader doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw gehele asielrelaas.

Voorts kan er weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw vervolging door de taliban. In dit verband verklaarde u dat de taliban 10-15 dagen nadat uw vader de ALP vervoegde een bezoek brachten aan malik F.. De taliban vertelden hem dat de zoons van zij die de arbaki vrijwillig hadden geholpen de taliban moesten komen vervoegen en gaven hem daarvoor een deadline van drie dagen (CGVS, p. 19-20). Vooreerst is uw stelling dat de taliban de zonen van overheidsgezinde dorpingen gedwongen zouden rekruteren weinig aannemelijk. Dat dit een enorm risico inhoudt voor de taliban, spreekt voor zich. Immers, een zoon van een (vrijwillig) lid bij de ALP zou met relatief gemak de ALP kunnen informeren over een potentiële militaire operatie door de taliban, en hen zo een tactisch voordeel toekennen. De bewering dat de taliban u als overheidsgezinde dorping gedwongen zouden rekruteren botst bovendien met uw latere verklaring dat de taliban bang waren van de overheid, in het bijzonder van de ANP en ALP (CGVS, p. 22).

Daarenboven dient te worden gesteld dat gedwongen rekrutering door de taliban in het licht van objectieve informatie zelden voorkomt (zie objectieve informatie). Op zich betreft gedwongen rekrutering door de taliban een eerder zeldzaam fenomeen. Gepaard met uw profiel, de zoon van een vrijwilliger bij de ALP, is het des te onwaarschijnlijker dat men u zou dwingen om mee te vechten met de jihad. Zoals eerder gesteld houdt dit een enorm risico in, een risico dat u hierboven niet afdoende kon verklaren. Gelet op de

onwaarschijnlijkheid dat de taliban u zouden rekruteren en uw ontoereikende verklaringen hieromtrent wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de proef gesteld. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier.

Indien u daadwerkelijk specifiek gevisieerd werd door de taliban is het voorts opmerkelijk dat de taliban uw familie met rust lieten, ondanks uw bewering dat ze sinds uw vertrek elke dag bij u thuis langskwamen (CGVS, p. 22). U verklaarde eerder immers dat de taliban na de deadline van drie dagen de families van de vrijwilligers zouden doden en hun jongste zonen zouden dwingen om met hen mee te komen (CGVS, 21). Niettemin kwamen de taliban naar eigen zeggen louter rondkijken en naar u vragen. Op de vraag of de taliban hierbij ooit geweld gebruikten antwoordde u dat uw moeder dit niet vertelde. Gevraagd wat uw moeder nog meer vertelde over deze bezoeken, antwoordde u dat ze u niets anders vertelde (CGVS, p. 22). Evenwel mag worden verwacht dat u uw moeder hieromtrent vragen stelde, gelet op de door u vermelde bedreigingen door de taliban aan uw familie en vanwege het belang van deze informatie inzake uw verzoek om internationale bescherming. Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

Tenslotte zijn uw verklaringen omtrent de verdwijning van uw vader evenmin geloofwaardig. Uw relaas omtrent wat er na uw vertrek met uw vader gebeurde is immers zeer beperkt. U beschrijft enkel dat uw moeder u vertelde dat uw vader het huis verliet op dezelfde dag van uw vertrek en dat hij nooit terugkeerde. Gevraagd om welke reden uw vader het huis verliet antwoordde u het volgende: "Ik heb geen idee, hij kon misschien naar het checkpoint gaan" (CGVS, p. 21). Dit uiterst beperkte antwoord is evenwel allesbehalve doorleefd, temeer het om de verdwijning van uw eigen vader gaat. Verwacht kan worden dat u meer informatie zou kunnen verschaffen over de omstandigheden van de vermissing van uw vader.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan u stelt dat die respectievelijk van uw vader en moeder zijn. Deze documenten hebben geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Echter dient hier nogmaals te worden verwezen naar de informatie over de betrouwbaarheid van Afghaanse (identiteits-)documenten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie

waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van

zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikels 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikels 2 en 3 van het EVRM;
- Artikels 4 tot 20 van de richtlijn 2011/95/EU (Asielkwalificatierichtlijn);
- Artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker volhardt vooreerst in het gegeven dat hij minderjarig was bij aankomst in België. Verzoeker verwijst naar onderzoek en artikels die het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij in twijfel trekken. Hij

benadrukt de relatieve bewijswaarde van dit onderzoek en meent verder dat zijn betwiste leeftijd geen impact heeft op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Aangaande de werkzaamheden van zijn vader, stelt verzoeker dat er sprake is van een misverstand tussen hem en de *protection officer*. De leden van de lokale politie verdachten de dorpelingen niet van samenwerking met de talibanleden, maar wilden de dorpelingen net versterken omdat de talibanleden vaak naar het dorp kwamen en vanuit het dorp gevechten startten tegen de lokale politie. Verzoeker heeft niet willen insinueren dat de lokale politie de inwoners van zijn dorp verdacht van collusie met de taliban. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud gesteld dat de talibanleden overdag niet naar het dorp kwamen, maar dat zij enkel 's nachts kwamen en dan terugkeerden. Hieruit blijkt ook duidelijk dat de talibanleden geen hulp kregen van de dorpelingen en dat deze hen ook niet goed gezind waren, hetgeen tevens blijkt uit zijn verklaringen.

De lokale politie wilde de lokale bevolking opzetten tegen de taliban. Het spreekt voor zich dat de families ook meer leden mochten sturen, verzoeker heeft ook nooit gesproken over een maximumaantal, evenmin werd het maximumaantal bevraagd door de *protection officer*. De *checkpoints* waar de vader van verzoeker moest vechten, waren dicht bij het dorp gelokaliseerd.

Verzoeker benadrukt dat zijn vader maar enkele dagen bij de lokale politie is geweest alvorens dat verzoeker het land is ontvlucht en dat zijn vader niet vaak naar huis kwam. Bijgevolg heeft verzoeker niet veel informatie over diens werkzaamheden. Verzoeker benadrukt ook dat de *protection officer* amper vragen heeft gesteld over de tewerkstelling van zijn vader.

Voorts stelt verzoeker dat hij geen documenten kon neerleggen daar zijn vader niet officieel werd tewerkgesteld en dit maar voor een korte periode was.

Aangaande de rekrutering door de taliban stelt verzoeker dat de talibanleden de andere familieleden niet wilden rekruteren, maar dat zij hen waarschijnlijk gingen straffen, of zelfs doden, om druk te leggen op de dorpelingen, en in het bijzonder de dorpelingen die zich aangesloten hadden bij de lokale politie.

Voor verzoeker is het heel moeilijk om te weten wat het plan van de talibanleden precies was. Hij kan voor de handelingen van zijn belagers geen verklaring bieden wat volstrekt logisch is. De taliban handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier.

Voor wat het feit betreft dat de manier van doen van de taliban niet strookt met de beschikbare landeninformatie, benadrukt verzoeker dat de taliban gestructureerd zijn in lokale fracties. Het is mogelijk dat fracties anders zouden handelen dan de manier van doen die beschreven staat in de beschikbare landeninformatie waarop de bestreden beslissing zich baseert.

Wat de verdere vervolging van verzoeker betreft, stelt verzoeker dat de talibanleden nog verschillende keren langsgekomen zijn bij zijn moeder, om te weten waar verzoeker nu is. De moeder van verzoeker is een alleenstaande vrouw. De talibanleden voeren gewoonlijk geen represailles uit op de zwakkere familieleden.

Verzoeker benadrukt dat hij, op het moment van de verdwijning van zijn vader, reeds gevlucht was uit het dorp. Hij weet dus niet hoe zijn vader precies verdwenen is en naar waar zijn vader naartoe ging. Hij kan enkel de informatie geven die zijn moeder hemzelf gegeven heeft, zijnde dat zijn vader op een dag vertrokken is, en dat hij nooit meer teruggekomen is naar huis.

Verzoeker meent dat zijn vader, gelet op de reactie van de talibanleden en het bericht dat de familieleden zich bij hen moesten aansluiten, waarschijnlijk bang geworden is en gedacht heeft dat het beter was om te vluchten, om zo het leven van zijn gezinsleden niet in gevaar te brengen.

Voorts stelt verzoeker dat hij niet kan terugkeren vanwege zijn verwestering.

Verzoeker heeft Afghanistan verlaten in 2020 en verblijft sinds bijna twee jaar in Europa. Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl. Hij kleed zich op een Westerse manier en gedraagt zich op een Westerse manier. Verzoeker spreekt Engels, heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving.

Verzoeker licht het risico dat terugkeerders lopen toe aan de hand van landeninformatie met inbegrip van bronnen zoals UNCHR, Infomigrant en EASO.

Voorts meent verzoeker dat hij het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Verzoeker licht theoretisch toe.

Daarnaast vraagt verzoeker om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Verzoeker wijst op de prangende humanitaire situatie en meent dat deze te wijten valt aan de taliban. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie met inbegrip van bronnen zoals UNDP, EASO WFP, UNCHR, ICRC, Amnesty International en HRW. Verzoeker benadrukt dat een terugkeer een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Tot slot stelt verzoeker dat er sprake is van een voldoende hoog niveau van willekeurig geweld en licht toe aan de hand van bronnen met inbegrip van Amnesty International, UNCHR, ACLED en UNAMA.

2.1.2. Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- 3. OSAR, “Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation», 26 maart 2021, https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf.

2.1.3. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 25 april 2023 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van Cedoca van 23 september 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van Cedoca van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vervolging daar zijn verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader niet kunnen overtuigen (i), het niet geloofwaardig is dat de taliban hem zouden willen rekruteren (ii), de familie van verzoeker geen verdere vervolging kende (iii) en verzoeker geen voldoende informatie kan verschaffen over de verdwijning van zijn vader (iv).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkingen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker 21,2 jaar met een standaarddeviatie van een 1,9 jaar was, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig was bij aankomst in België. Het feit dat verzoeker bovendien na confrontatie met het leeftijdsonderzoek tijdens het persoonlijk onderhoud nog steeds vasthield aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum, alsook in zijn verzoekschrift, toont ook aan dat verzoeker bewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verder merkt de bestreden beslissing terecht op het niet geloofwaardig is dat de ALP zijn vader zouden rekruteren:

“Zo dient opgemerkt te worden dat het CGVS sterke twijfels heeft over de rekrutering van uw vader Allah Gul door de arbaki, zoals door u voorgesteld. Dit vanwege uw verschillende vage verklaringen. Zo verklaarde u dat H.A., commandant van de Afghaanse lokale politie (ALP), naar uw dorp afzakte en alle dorpelingen toesprak in de moskee. Hij vertelde volgens u dat de ALP beschoten was door de taliban, en dat de schoten kwamen vanuit uw dorp Ghaziabad en dat daarom 1 familielid per gezin de arbaki moest gaan vervoegen (CGVS, p. 18-19). Gevraagd of de ALP niet voldoende leden had, antwoordde u dat u het niet wist en herhaalde u dat ze de dorpelingen verdachten vanwege schoten komende vanuit uw dorp (CGVS, p. 19). Dat de ALP na een periode van drie maanden strijd tegen de taliban plotseling uw dorp zou viseren en dorpelingen zou willen rekruteren is enigszins merkwaardig. Indien de ALP werkelijk het vermoeden had dat de taliban in uw dorp resideerden, is het vooreerst weinig aannemelijk dat de hoofdcommandant in eigen persoon naar uw dorp zou komen, wegens de risico's die dit met zich meebracht. Gezien de ALP vermoedde dat de schoten uit het dorp kwamen kan men aannemen dat de ALP de dorpelingen ervan verdacht de taliban te helpen (of dat zij ze minstens gunstig gezind waren), waardoor het vreemd is dat de ALP toch beroep zou willen doen op deze dorpelingen als rekruten. Dat de oproep van de commandant zich zou hebben beperkt tot 1 familielid per gezin, is eveneens merkwaardig te noemen. Indien zij werkelijk een tekort hadden aan manschappen, kan immers worden verwacht dat zij zich tot zoveel mogelijk mannelijke leden van het dorp zouden hebben gericht en niet dergelijke beperking zouden hebben ingevoerd.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er sprake van een misverstand is, omdat hij nooit heeft willen zeggen dat de dorpelingen ervan verdacht werden samen te werken met de taliban. De Raad merkt echter op dat verzoeker expliciet stelde tijdens het persoonlijk onderhoud dat de ALP “de dorpelingen onder verdenking” hielden (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 19). Waar verzoeker spreekt van een verwarring, merkt de Raad op dat noch verzoeker noch zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud enige opmerkingen inzake tolk- of vertaalproblemen maakten. Bovendien merkt de Raad op dat uit het administratieve dossiers blijkt dat verzoeker op 24 september 2021 kopieën van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen op basis van artikel 57/5quater, § 3, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker of zijn advocaat konden opmerkingen over de notities van het persoonlijke onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal. Verzoeker heeft echter geen opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt, zodat hij geacht wordt in te stemmen met de inhoud van deze notities. De Raad is bijgevolg van mening dat het bovenstaande verweer van verzoeker een *post-factum* verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen.

Waar verzoeker nog stelt dat hij verklaarde dat zijn dorpsgenoten tegen de taliban gekant waren en hen geen hulp verschaften, heeft dit niet tot gevolg dat de leden van de ALP de dorpelingen hier niet van konden verdenken. Temeer daar verzoeker verklaarde dat de taliban de ALP vanuit zijn dorp beschoten (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 19). Verzoeker toont met onderhavig verweer dan ook niet aan dat hij geenszins had kunnen bedoelen dat zijn dorpsgenoten verdacht werden van collaboratie met de taliban, daar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk verzoenbaar met elkaar zijn.

Nog stelt verzoeker dat de ALP wilden dat minstens één persoon per gezin zich kwam aanmelden, er was geen sprake van een maximumaantal. De Raad treedt verzoeker bij in zoverre er geenszins uit zijn verklaringen blijkt dat de ALP maar één lid van elk gezin zouden hebben willen rekruteren. Gelet op de bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de rekrutering door de ALP, is het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent het aantal rekruten bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Voorts merkt de bestreden beslissing op pertinente wijze op dat verzoekers verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn vader gebrekkig zijn:

“Inzake de beweerde werkzaamheden van uw vader bij de arbaki verklaarde u vaagweg dat zijn taak eruit bestond deel te nemen aan gevechten, zowel in Shalwatai als in Sarkonda. Gevraagd wat uw vader over zijn job vertelde, vulde u aan dat er verschillende checkpoints waren met aan de ene kant lokale politie en aan de andere kant taliban, en dat er aan weerszijden werd aangevallen (CGVS, p. 19). Deze verklaringen zijn evenwel zeer beperkt en kunnen zodoende niet overtuigen. Daarnaast wist u ook niet te vertellen of uw vader hiervoor een opleiding heeft gekregen (CGVS, p. 19). Verder stelt het CGVS vast dat u geen enkel tastbaar bewijs kan voorleggen met betrekking tot deze activiteiten. Als gevolg van uw ontoereikende kennis omtrent de precieze activiteiten van uw vader bij de arbaki en de weinig waarschijnlijke beweringen met betrekking tot zijn rekrutering slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat uw vader effectief de ALP vervoegde. Dergelijke beweringen omtrent het profiel van uw vader doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw gehele asielrelaas.”

Verzoeker merkt hierbij op dat zijn vader maar enkele dagen werkte voor de ALP en dat zijn vader niet vaak over huis kwam. Daargelaten de korte tewerkstelling van zijn vader, kan er toch een zekere mate van kennis worden verwacht, temeer daar verzoeker verklaarde dat zijn vader één keer per week naar huis kwam (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 19). Dat verzoeker dan essentiële informatie ontbrak, zoals over de opleiding van zijn vader, kan dan ook niet overtuigen.

Waar verzoeker verder aanvoert dat de vragen tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaande de tewerkstelling van zijn vader te summier waren, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het persoonlijke onderhoud op voldoende wijze werd bevraagd over de werkzaamheden van zijn vader. Uit de vraagstelling en gebrekkige antwoorden van verzoeker kan genoegzaam worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn vader niet geloofwaardig zijn.

Nog stelt verzoeker dat zijn vader niet ‘officieel’ werd tewerkgesteld en aldus geen documenten verkreeg. Ook vanwege de korte tewerkstelling zouden er geen documenten kunnen worden verkregen. Het is de Raad echter niet duidelijk hoe de korte tewerkstelling van zijn vader tot gevolg zou hebben dat er geen documenten zouden kunnen worden verkregen, evenmin geeft verzoeker hier enige duiding bij. Dat verzoekers vader niet ‘officieel’ werd tewerkgesteld is een blote bewering en betekent geenszins dat er geen enkele vorm van documentair bewijs van allerlei aard had kunnen worden voorgelegd, temeer daar verzoeker documenten van Afghanistan via zijn schoonbroer heeft laten overkomen (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5). Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat de gedwongen rekrutering door de taliban niet geloofwaardig is:

“Voorts kan er weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw vervolging door de taliban. In dit verband verklaarde u dat de taliban 10-15 dagen nadat uw vader de ALP vervoegde een bezoek brachten aan malik F. De taliban vertelden hem dat de zoons van zij die de arbaki vrijwillig hadden geholpen de taliban moesten komen vervoegen en gaven hem daarvoor een deadline van drie dagen

(CGVS, p. 19-20). Vooreerst is uw stelling dat de taliban de zonen van overheidsgezinde dorpelingen gedwongen zouden rekruteren weinig aannemelijk. Dat dit een enorm risico inhoudt voor de taliban, spreekt voor zich. Immers, een zoon van een (vrijwillig) lid bij de ALP zou met relatief gemak de ALP kunnen informeren over een potentiële militaire operatie door de taliban, en hen zo een tactisch voordeel toekennen. De bewering dat de taliban u als overheidsgezinde dorpeling gedwongen zouden rekruteren botst bovendien met uw latere verklaring dat de taliban bang waren van de overheid, in het bijzonder van de ANP en ALP (CGVS, p. 22)

Daarenboven dient te worden gesteld dat gedwongen rekrutering door de taliban in het licht van objectieve informatie zelden voorkomt (zie objectieve informatie). Op zich betreft gedwongen rekrutering door de taliban een eerder zeldzaam fenomeen. Gepaard met uw profiel, de zoon van een vrijwilliger bij de ALP, is het des te onwaarschijnlijker dat men u zou dwingen om mee te vechten met de jihad. Zoals eerder gesteld houdt dit een enorm risico in, een risico dat u hierboven niet afdoende kon verklaren. Gelet op de onwaarschijnlijkheid dat de taliban u zouden rekruteren en uw ontoereikende verklaringen hieromtrent wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de proef gesteld. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de taliban de familieleden niet wilden rekruteren, maar hen wilde straffen of doden. Dit gaat echter rechtlijnig in tegen de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, waar verzoeker stelde dat de taliban de dorpelingen wilden inzetten om tegen de ALP te vechten (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 18, 20-21). Zulks verweer is dan ook niet ernstig.

Verzoeker kan verder geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing door te stellen dat hij geen inzicht kan hebben in de handelswijze van de taliban, of door op algemene wijze te stellen dat handelswijzen verschillen van situatie tot situatie. Het gebrek aan inzicht vanwege verzoeker inzake de handelswijze van de taliban plaatst zijn ongeloofwaardige rekrutering immers niet in een ander daglicht. Voorts merkt de Raad op dat de bestreden beslissing de handelswijze van de taliban beoordeelde met verzoekers specifieke situatie ingedachte, waardoor niet kan worden voorgehouden dat er geen rekening werd gehouden met de relevante factoren.

Verder meent verzoeker dat lokale fracties van de taliban niet noodzakelijk handelen volgens de manier die wordt vooropgesteld in de landeninformatie. Verzoeker doet met zulks betoog echter geen afbreuk aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert op omstandige wijze de *modus operandi* van de taliban inzake gedwongen rekrutering en stelt terecht dat verzoekers verklaringen geenszins stroken met de vooropgestelde rekruteringsmethode. Verzoekers blote bewering dat er lokale fracties anders zouden handelen wordt op generlei wijze gestaafd door enige vorm van objectieve landeninformatie en kan bijgevolg niet zomaar worden aangenomen.

Vervolgens oordeelt de bestreden beslissing op terechte wijze dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers familie verder geen ernstige vervolging kende:

"Indien u daadwerkelijk specifiek gevisieerd werd door de taliban is het voorts opmerkelijk dat de taliban uw familie met rust lieten, ondanks uw bewering dat ze sinds uw vertrek elke dag bij u thuis langskwamen (CGVS, p. 22). U verklaarde eerder immers dat de taliban na de deadline van drie dagen de families van de vrijwilligers zouden doden en hun jongste zonen zouden dwingen om met hen mee te komen (CGVS, 21). Niettemin kwamen de taliban naar eigen zeggen louter rondkijken en naar u vragen. Op de vraag of de taliban hierbij ooit geweld gebruikten antwoordde u dat uw moeder dit niet vertelde. Gevraagd wat uw moeder nog meer vertelde over deze bezoeken, antwoordde u dat ze u niets anders vertelde (CGVS, p. 22). Evenwel mag worden verwacht dat u uw moeder hieromtrent vragen stelde, gelet op de door u vermelde bedreigingen door de taliban aan uw familie en vanwege het belang van deze informatie inzake uw verzoek om internationale bescherming. Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de taliban weldegelijk actief naar hem op zoek waren. Verzoeker doet hiermee echter geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing waar deze terecht opmerkt dat verzoekers gebrek aan nieuwsgierigheid in het licht van de dreiging van de taliban allermindst kan overtuigen. De Raad treedt de bestreden beslissing verder bij dat er van hem kan worden verwacht dat hij zich ten volste informeert over de zaken die centraal staan in zijn asielaanvraag, en die daarbij van groot persoonlijk belang zijn. Dienaangaande dient opnieuw te worden benadrukt dat van een verzoeker

om internationale bescherming mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen.

Waar verzoeker stelt dat de taliban geen represailles zouden uitvoeren op 'zwakkere' familieleden, merkt de Raad op dat dit een blote bewering is die op generlei wijze wordt gestaafd, en waar bijgevolg geen gewicht aan kan worden gegeven.

Tot slot merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen aangaande de verdwijning van zijn vader niet kunnen overtuigen:

"Tenslotte zijn uw verklaringen omtrent de verdwijning van uw vader evenmin geloofwaardig. Uw relaas omtrent wat er na uw vertrek met uw vader gebeurde is immers zeer beperkt. U beschrijft enkel dat uw moeder u vertelde dat uw vader het huis verliet op dezelfde dag van uw vertrek en dat hij nooit terugkeerde. Gevraagd om welke reden uw vader het huis verliet antwoordde u het volgende: "Ik heb geen idee, hij kon misschien naar het checkpoint gaan" (CGVS, p. 21). Dit uiterst beperkte antwoord is evenwel allesbehalve doorleefd, temeer het om de verdwijning van uw eigen vader gaat. Verwacht kan worden dat u meer informatie zou kunnen verschaffen over de omstandigheden van de vermissing van uw vader."

Verzoeker verklaart dat hij reeds was weggevlucht uit Afghanistan toen zijn vader verdween en hij zich enkel baseerde op wat zijn moeder hem vertelde. Desalniettemin is de Raad van oordeel dat er van verzoeker toch meer duiding kan worden verwacht aangaande de verdwijning van zijn vader, temeer daar verzoeker tot op het moment van zijn persoonlijk onderhoud in contact stond met zijn familie en aldus de mogelijkheid had om meer informatie hierover in te winnen (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9). De Raad benadrukt opnieuw dat van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek zo spoedig aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen.

Waar verzoeker nog speculeert over de verdwijning van zijn vader, is de Raad van mening dat zulke speculatie niet kan worden beschouwd als werkelijke informatie en diens gebrek aan informatie over zijn vader aldus niet kan vergoelijken.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*" januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband

met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, "*Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*", punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij in Europa verblijft en zich heeft aangepast aan de Westerse levensstijl. Verzoeker kleedt en gedraagt zich op een Westerse manier. Hij zou Engels spreken, heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds september 2020 in België heeft verbleven in het kader van zijn asielprocedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtoe, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4). Waar verzoeker nog wijst op diens Westerse klederdracht, is de Raad van mening dat zulke oppervlakkigheden niet noodzakelijk blijken geven van een werkelijke verwestering. Het is de Raad verder niet duidelijk op welke manier verzoeker zich Westers zou 'gedragen' noch wordt dit geëxpliciteerd in het verzoekschrift. De Raad merkt dat de stelling dat verzoeker veel Belgische vrienden zou hebben, daargelaten dit een blote bewering is, blijken kan geven van een mate van integratie doch niet op zich doet concluderen dat verzoeker zich niet langer zou kunnen schikken naar de Afghaanse geldende normen en waarden.

Wat de machtsovername door de Taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de Taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general*

poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie, noch voert hij persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. PEETERS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. PEETERS

S. VAN CAMP